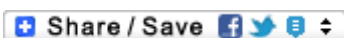

„Zeneterápia” cimbalommal

[MusiciansWho / Herencsár Viktória](#) - 2008. december 12., péntek 10:43

Herencsár Viktória nemrég két XVII. kerületi általános iskolában tartott ismeretterjesztő előadást a cimbalom történetéről. A művésznő nem mindennapi tapasztalatait osztja meg az olvasóval.

Már sokszor tartottam cimbalomtörténeti előadásokat vidéken és a fővárosban, gyerekeknek iskolákban, művelődési házakban, de még mindig nem igazán eleget ahhoz, hogy elterjedjen, és a köztudatba bevonuljon e magyar hangszer eredete, fejlődése, nemzetközi mivolta. A mai napig aktualitása van tisztázni újra meg újra, hogy a cimbalom nem a köztudatban elterjedt éttermek hangszere,

hanem ugyanolyan klasszikus és népzenei hagyományai vannak, mint akármelyik más hangszernek, mint például a hegedűnek vagy a klarinétnak. Úgy gondolom, hogy az ismeretterjesztést a gyermekek körében kell elkezdni, akik még nem fertőződtek meg a téves híresztelésektől, nyitottak minden befogadására, ami számukra újdonság. Így rajtuk keresztül a szülőkhöz is eljuthatnak az információk.

A 17. kerületi Polgármesteri Hivatal Kulturális Bizottsága támogatásával tavaly indítottam el a cimbalomról szóló előadásokat a kerület iskoláiban. Tavaly két általános iskolában, az idei tanévben szintén két másik általános iskolában volt módom bemutatni a gyerekeknek e hangszert. Előadásomat mind a négy iskolában nagy érdeklődéssel fogadták, nem csak a gyerekek, de a pedagógusok is, akikről szintén kiderült, hogy ismeretük a cimbalomról csekély és nagymértékben téves.

Az idei évben először a kerületben működő szellemi fogyatékos gyerekeket befogadó Móra Ferenc Általános Iskolában tartottam előadást. A pedagógusok nagyon kedvesen fogadtak és meglepődtek, hogy egy ilyen feladatra vállalkoztam. Nekem ez új feladat volt, mert idáig csak látásban és mozgásban fogyatékos gyerekeknek volt módom a cimbalmot bemutatni. Viszont hiszek a zene pszichikai hatásában, emiatt nem félttem, hogy különösebb problémát jelentene

a kommunikáció ezekkel a gyerekekkel. Azt viszont végképp nem tartanám etikusnak, hogy azért rekesszünk ki egy programból gyerekeket, mert egészségileg hátrányos helyzetűek. A pedagógusok, akik már nagyon várták ezt az eseményt, boldogok voltak, hogy minden gyerek részt vehet az előadáson. Nagyon megkapó volt a gyermekek bejövetele. Szeretet és érdeklődés sugárzott arcukon. A pedagógusok tiszteletreméltó hozzáértéssel és anyai gondoskodással terelgették a gyerekeket. Az előadás alatt olyan fegyelmezetten viselkedtek, amit - őszintén bevallva - nem is gondoltam. Minden elismerésem ezeké a tanároké, akik odaadón, nagy türelemmel, saját gyereküként bánnak szellemileg sérült tanítványaikkal. A gyerekek nagyon élvezték az együtt éneklést a hangszer kíséretével. Az előadás végén kipróbálhatták a hangszert, ki tanárának vezetésével, ki pedig elszakadva tanárától a segítségemmel jött a helyéről a hangszer mellé. Minden gyerekre sor került. Látszott, hogy a gyerekek boldogok, élvezik a hangszeren való játékot. Nagyon jó légkör uralkodott az iskolában, a szülők itt teljes biztonságban érezhetik gyermekeiket. A gyerekek az előadás után kérték, hogy máskor is jöjjenek el hozzájuk. Ha tehetem, el fogok menni. Örülök, hogy itt tarthattam előadást.

Másnap a kerület egyik legelitébb iskolájában, a Gregor József Általános Iskolában mutattam be hangszerem, ahol zenetagozat működik. Ennek az iskolának sokkal több a tanulója, mint az előző iskolának volt. Az óriási, modern, szép aulában volt az előadásom helyszíne. Sajnáltam és egy kicsit elszomorított, hogy csak az alsó tagozatos gyerekeknek adtak lehetőséget, hogy részt vegyenek az előadáson. Hely lett volna bőven, és valószínű, hogy a felső tagozatos gyerekekre is ráfért volna ismeretük bővítése. Úgy éreztem, hogy a tanárok sem voltak úgy felkészülve a jövetelemre, mint azt az előtte való iskolákban tapasztaltam. Igaz, ez nagy létszámú iskola, sok tanárral, sok gyerekkel. Talán nem mindenkihez jutott el a hír, hogy jön valaki az iskolába előadást tartani? Mindenesetre azok a gyerekek, és a pár pedagógus, akik jelen voltak, élvezték a közös éneklést a hangszerkísérettel. Itt is a legnagyobb élményt a hangszer kipróbálása jelentette. Sikeredt ebben az iskolában is nemcsak a diákoknak, hanem a pedagógusoknak is új információt nyújtanom a cimbalom terén. Ami viszont elgondolkodtató, hogy az itteni szellemileg érett gyerekek sokkal fegyelmezetlenebbül viselkedtek, mint az előző iskolában tanulók. Már a bejövételükkor észrevehető volt, hogy a fegyelmezettség nem tartozik a legkedveltebb viselkedési formájuk közé. Lehet, hogy ez attól van, hogy egy tanárra sokkal több gyerek jut? Nem tudom. Mindenesetre időbe tellett, míg az igazgató helyettes asszony szavaira – aki bemutatott engem – odafigyeljenek. Talán éppen a fegyelmezetlenség miatt döntöttek úgy az iskola tanárai, hogy csak néhány osztály vegyen részt az ismeretterjesztő programban.

A „zeneterápia” viszont így is hatásos volt. A zavargásra hajlamos gyerekek visszafogták magukat, remélve, hogy a cimbalomhoz ülhetnek és verőt kaphatnak a kezükbe. Talán érdemes lenne minél több zenés-kulturális programot bevinni az iskolákba. Lehet, hogy ezzel nagyobb eredményt lehetne elérni a fegyelmezés terén. Remélem, hogy jövőre újabb iskolákba látogathatok el nem csak a cimbalom kultúráját terjeszteni, hanem a zene érzelmi hatásával a gyermekek viselkedésének javítását elősegíteni. Mert úgy érzem, mindkettőre szükség van.